

POSTANOWIENIE PREZESA SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI
z dnia 23 maja 2005 r.*

W sprawie T-85/05 R

Dimos Ano Liosion (Grecja),

Theodora Goula, Argyris Argyropoulos, Ioannis Manis, Eleni Dalipi, Vasilis Papagrigoriou i Giorgos Fragkalexis, zamieszkali w Ano Liosia (Grecja),

reprezentowani przez G. Kalavrosa, adwokata,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez D. Triantafyllou i L. Flynna, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona pozwana,

* Język postępowania: grecki.

mającej za przedmiot wniosek o zawieszenie wykonania decyzji Komisji E (2004) 5522 z dnia 21 grudnia 2004 r. dotyczącej przyznania pomocy finansowej przez Fundusz Spójności na rzecz fazy I budowy drugiego składowiska odpadów (XYTA) w Attyce Zachodniej w Skarlistiri, gmina Fyli, Attyka (Grecja),

PREZES SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

wydaje następujące

Postanowienie

Fakty leżące u podstaw sporu

- 1 Gospodarka odpadami w Attyce (Grecja) regulowana jest planem regionalnym gospodarki odpadami zawartym w greckiej ustawie nr 3164/2003 (FEK A'176 z dnia 2 lipca 2003 r.) (zwanym dalej „planem regionalnym”). Plan regionalny został sporządzony zgodnie z dyrektywą Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów (Dz.U. L 194, str. 39), zmienioną dyrektywą Rady 91/156/EWG z dnia 18 marca 1991 r. (Dz.U. L 78, str. 32).
- 2 Składowisko odpadów w Ano Liosia (zwane dalej „składowiskiem w Ano Liosia”) działa od 1950 r. Jego obecna działalność została zatwierdzona przez rząd grecki aktem zatwierdzającym warunki dotyczące ochrony środowiska z dnia 21 marca 1997 r.

- 3 Ocena działalności tego składowiska została dokonana przez firmę Ernst & Young. Z analizy z dnia 26 kwietnia 2004 r., zatytułowanej „Ekspertyza projektów gospodarki odpadami stałymi na składowisku w Ano Liosia, raport końcowy” (zwanej dalej „analizą Ernst & Young”), wynika, że od 2000 r. składowisko w Ano Liosia przyjmuje średnio 5200 ton odpadów dziennie, podczas gdy wcześniej zakładano, że począwszy od szóstego roku jego działalności, będzie ono przyjmować dziennie do 500 ton odpadów (analiza Ernst & Young, str. 6).
- 4 W tej sytuacji rząd grecki sporządził nowy plan regionalny gospodarki odpadami. Wśród miejsc uznanych za odpowiednie do budowy urządzeń służących do zintegrowanej gospodarki odpadami ustawa grecka nr 3164/2003 wskazała miejscowości Keratea i Kropia dla Attyki Północno-Wschodniej, a dla Attyki Zachodniej miejscowości Skalistiri i Meletani-Mandra.
- 5 W tym kontekście w dniu 27 listopada 2003 r. Republika Grecka złożyła do Komisji wnioski, na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 1164/94 z dnia 16 maja 1994 r. ustanawiającego Fundusz Spójności (Dz.U. L 130, str. 1), o współfinansowanie przez Fundusz Spójności projektu dotyczącego budowy fazy I składowiska odpadów w Skalistiri (zwany dalej „wnioskiem o współfinansowanie”).
- 6 W następstwie dokonanej oceny oddziaływania na środowisko [ocena ESDKNA (stowarzyszenie generalne samorządów i gmin departamentu Attyki) oddziaływania na środowisko drugiego składowiska sanitarnego odpadów dla Attyki Zachodniej, zwana dalej „oceną ESDKNA”], która potwierdziła, że miejscowość Skalistiri spełnia warunki składowiska odpadów, rząd grecki w drodze decyzji z dnia 3 grudnia 2003 r. (zwanej dalej „decyzją zatwierdzającą”) zatwierdził warunki środowiskowe projektu

budowy, użytkowania i regeneracji drugiego składowiska sanitarnego odpadów w Attyce w Skalistiri (zwanego dalej „składowiskiem w Skalistiri”), które zastąpiłoby składowisko w Ano Liosia.

- 7 Republika Grecka uzupełniła wniosek o współfinansowanie dodatkowymi informacjami w dniu 6 października oraz 4 i 15 listopada 2004 r.

- 8 W dniu 21 grudnia 2004 r., na podstawie rozporządzenia nr 1164/94, w szczególności jego art. 10 ust. 6, Komisja wydała decyzję E (2004) 5522 dotyczącą przyznania pomocy finansowej przez Fundusz Spójności na rzecz budowy drugiego składowiska odpadów (XYTA) w Attyce Zachodniej w Skalistiri (zwaną dalej „sporną decyzją”).

- 9 Sporna decyzja przewiduje, że Fundusz Spójności będzie współfinansował projekt w kwocie 40 008 750 EUR, czyli w wysokości 75% całkowitego przewidzianego kosztu projektu.

Postępowanie

- 10 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 16 lutego 2005 r. gmina Ano Liosia, z jednej strony, oraz kilka osób fizycznych zamieszkałych w Ano Liosia, z drugiej strony (wspólnie zwani dalej „skarżącymi”), wnieśli skargę na podstawie art. 230 WE zmierzającą do stwierdzenia nieważności spornej decyzji.

- 11 Oddzielnym pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 24 lutego 2005 r., na podstawie art. 104 regulaminu Sądu Pierwszej Instancji i art. 242 WE, skarżący wnieśli wniosek o zastosowanie środka tymczasowego, zmierzający do zawieszenia wykonania spornej decyzji do chwili orzeczenia przez Sąd w postępowaniu w sprawie głównej.

- 12 W dniu 11 marca 2005 r. Komisja przedstawiła pisemną opinię dotyczącą wniosku o zastosowanie środka tymczasowego, w której domaga się odrzucenia wniosku jako niedopuszczalnego lub ewentualnie oddalenia jako nieuzasadnionego.

- 13 Oddzielnym pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 31 marca 2005 r. Komisja podniosła, na podstawie art. 114 § 1 regulaminu, zarzut niedopuszczalności skargi, w którym wnioskuje do Sądu o odrzucenie skargi o stwierdzenie nieważności spornej decyzji jako oczywiście niedopuszczalnej i obciążenie skarżących kosztami.

Co do prawa

- 14 Na podstawie rozpatrywanych łącznie postanowień art. 242 WE i art. 243 WE, z jednej strony, oraz art. 225 ust. 1 WE, z drugiej strony, Sąd może nakazać zawieszenie wykonania zaskarżonego aktu lub podjąć niezbędne środki tymczasowe, o ile uzna, że okoliczności tego wymagają.

- 15 Artykuł 104 § 2 regulaminu stanowi, że wniosek dotyczący środka tymczasowego powinien określać przedmiot sporu, wskazać okoliczności niecierpiące zwłoki, a także podać zarzuty prawne i faktyczne, które prima facie (*fumus boni iuris*)

uzasadniają zastosowanie środka tymczasowego. Wymienione wyżej przesłanki muszą być spełnione kumulatywnie i w związku z tym wniosek o zastosowanie środków tymczasowych podlega oddaleniu, jeśli choćby jeden z nich nie został spełniony [postanowienie prezesa Trybunału Sprawiedliwości z dnia 14 października 1996 r. w sprawie C-268/96 P(R) SCK i FNK przeciwko Komisji, Rec. str. I-4971, pkt 30].

- 16 Wziąwszy pod uwagę akta sprawy, sędzia orzekający w przedmiocie środka tymczasowego uznaje, że dysponuje wszystkimi informacjami niezbędnymi do orzeczenia w przedmiocie wniosku o zastosowanie środka tymczasowego i nie ma konieczności uprzedniego wysłuchania wyjaśnień ustnych stron.

Argumenty stron

W przedmiocie dopuszczalności

- 17 Skarżący podnoszą, po pierwsze, że ich wniosek o zawieszenie wykonania wypełnia wszystkie przesłanki zawarte w art. 104 § 2 regulaminu, a po drugie, że skarga w sprawie głównej jest dopuszczalna. W tym zakresie skarżący twierdzą, że sporna decyzja dotyczy ich bezpośrednio i indywidualnie, pomimo że jest ona adresowana do Republiki Greckiej.
- 18 W uzasadnieniu tego twierdzenia skarżący podnoszą, że gmina Ano Liosia należy do „zamkniętego kręgu” „ofiar” projektu budowy składowiska w Skalistiri oraz że dozna ona wyjątkowej i wyłącznej szkody. Działalność składowiska w Ano Liosia, która rozpoczęła się w roku 1950, pociągnęła za sobą ogromne szkody, a zwłaszcza

degradację środowiska naturalnego, ekonomiczną i społeczną. W szczególności z powodu działalności składowiska w Ano Liosia wartość gruntów gminnych uległa dramatycznemu obniżeniu. Składowiska w Ano Liosia i w Skalistiri uniemożliwią użytkowanie ponad 15 000 arów gruntów, które mogłyby być przeznaczone na różnego rodzaju działalność rozwojową. Wśród terenów, które według skarżących wskutek budowy składowiska w Skalistiri stały się lub staną się nieużytkami, znajdują się ponadto tereny przewidziane do utworzenia parku gminnego z terenami zielonymi i sportowymi.

19 Jeśli chodzi o osoby fizyczne, ich również sporna decyzja dotyczy bezpośrednio i indywidualnie. Skarżący zamieszkują w lokalach socjalnych znajdujących się w odległości kilometra od składowiska Skalistiri. Skarżący utrzymują, że ich obecne warunki życia, które są do przyjęcia i pozwalają im korzystać ze środowiska naturalnego, ulegną całkowitej zmianie wskutek realizacji przedmiotowego projektu.

20 Komisja podnosi, że wniosek powinien zostać uznany za niedopuszczalny, ponieważ z jednej strony nie spełnia on przesłanek zawartych w art. 104 § 2 regulaminu, tak jak się go interpretuje w orzecznictwie, a z drugiej strony skarga o stwierdzenie nieważności spornej decyzji, stanowiąca podstawę niniejszego wniosku, jest sama w sobie oczywiście niedopuszczalna. W odniesieniu do tej drugiej kwestii Komisja opiera się na wyroku Trybunału z dnia 2 kwietnia 1998 r. w sprawie C-321/95 Greenpeace Council i in. przeciwko Komisji, Rec. str. I-1651 (zwanym dalej „wyrokiem w sprawie Greenpeace”), i podkreśla, że sporna decyzja nie dotyczy skarżących ani indywidualnie, ani bezpośrednio w rozumieniu art. 230 akapit czwarty WE. W szczególności w sprawie dopuszczalności skargi w zakresie, w jakim została wniesiona przez gminę Ano Liosia, Komisja podnosi, że nawet jeśli uznać, iż sporna decyzja mogła dotyczyć gminy indywidualnie, nie dotyczy jej bezpośrednio. Według Komisji sporna decyzja, która zatwierdza finansowanie projektu przyjętego już na szczeblu krajowym, ma charakter czysto finansowy i dotyczy gminy, a także innych skarżących, tylko pośrednio i nie zmienia sama w sobie ich sytuacji prawnej.

W przedmiocie fumus boni juris

- 21 Skarżący podnoszą, że sporna decyzja jest sprzeczna z celami zachowania, ochrony i poprawy jakości środowiska naturalnego, ochrony zdrowia człowieka, ostrożnego i racjonalnego wykorzystywania zasobów naturalnych, a w konsekwencji narusza pierwotne prawo wspólnotowe (art. 2 WE, art. 4 WE i art. 174 WE), wiele przepisów wtórnego prawa wspólnotowego, w szczególności przepisów zobowiązujących Republikę Grecką do zapobiegania, zmniejszenia wytwarzania i szkodliwości odpadów, przetwarzania i utylizacji odpadów w sposób niezagrożący zdrowiu ludzkiemu i środowisku naturalnemu (obowiązki te wynikają z art. 3, 4 i 6 dyrektywy 75/442 oraz art. 3 i 4 dyrektywy 91/156), a także zobowiązujących do podjęcia kroków zapobiegających zanieczyszczeniom [art. 3 dyrektywy Rady nr 96/61/WE z dnia 24 września 1996 r. dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli (Dz.U. L 257, str. 26)] i sporządzenia oceny oddziaływania na środowisko [art. 1 dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (Dz.U. L 175, str. 40), zmienionej dyrektywą Rady 97/11/WE z dnia 3 marca 1997 r. (Dz.U. L 73, str. 5)], oraz przepisy krajowego ustawodawstwa greckiego.
- 22 W celu uzasadnienia tej argumentacji skarżący podkreślają, że w praktyce utworzenie składowiska w Skalistiri stanowić będzie rozszerzenie składowiska w Ano Liosia, gdyż oba sąsiadują ze sobą, mają wspólny wjazd, wspólne stałe urządzenia i wspólny system oczyszczania biologicznego infiltracji. Składowisko Ano Liosia, które według skarżących ze względu na istniejące składowisko przyjmuje obecnie do recyklingu 1300 ton odpadów i 300 ton osadów nieoczyszczonych pochodzących ze stacji biologicznej w Psyttaleia, a do istniejącej spalarni przyjmuje duże ilości odpadów szpitalnych, co oznacza, że całkowita ilość odpadów przyjmowanych na to składowisko wynosi 6500 ton dziennie, musiałaby w przyszłości dodatkowo przyjmować 1 072 500 ton odpadów rocznie (3000 ton dziennie), 1300 dodatkowych ton odpadów przetworzonych w zakładzie recyklingu mechanicznego, od 300 do 800 ton osadów oraz 25 ton dziennie odpadów niebezpiecznych i skażonych, pomimo że plan regionalny przewiduje zaledwie

330 000 ton odpadów rocznie. Skarżący podkreślają, że Skalistiri zostało uznane za strefę objętą całkowitą ochroną oraz obszar odbudowy środowiska naturalnego na podstawie art. 21 greckiej ustawy nr 2742 (FEK A' 207 z dnia 7 października 1999 r.). Skarżący zwracają uwagę, że miejsce to jest częściowo zalesione, a w pozostałej części powinno zostać zalesione, że znajdują się na nim grunty prywatne, których użytkowanie może zostać zakwestionowane i w związku z tym nie zostało zapewnione, że nie jest to najodpowiedniejsze miejsce na składowisko, a według analizy ESDKNA to miejscowość Meletani-Mandra byłaby najwłaściwsza. Działalność składowiska w Skalistiri będzie miała katastrofalny wpływ na środowisko naturalne w Ano Liosia, na zdrowie skarżących, na wartość gruntów gminnych oraz rozwój tej gminy (zob. pkt 18 powyżej).

23 Komisja twierdzi, że zarzucana przez skarżących bezprawność nie wynika w żadnym razie z wniosku o zawieszenie wykonania spornej decyzji, a w konsekwencji wniosek jest *prima facie* nieuzasadniony (*fumus boni juris*).

24 W szczególności wniosek w żaden sposób nie wyjaśnia, w jaki sposób sporna decyzja miałaby naruszać zobowiązania wynikające z przywołanych przez skarżących przepisów. Komisja podnosi, że przeciwnie, sporna decyzja jest wzorcowa, jeśli chodzi o warunki środowiskowe, i gwarantuje poszanowanie wszystkich warunków wymaganych dla ochrony środowiska i zdrowia, przewidując szczegółowe kryteria poszanowania warunków środowiskowych w celu poprawy sytuacji użytkowania odpadów w Grecji i uzależniając przedmiotowe współfinansowanie od wykonania wspomnianych zobowiązań w określonych terminach.

W przedmiocie pilnego charakteru

25 Skarżący podnoszą, że wykonanie spornej decyzji spowoduje poważne i nieodwracalne szkody dla środowiska naturalnego, gospodarki gminnej, w tym

szkody związane z wartością gruntów i ich użytkowaniem, a także dla zdrowia skarżących. W kwestii środowiska naturalnego skarżący podnoszą, że decyzja stanowi zagrożenie z powodów opisanych powyżej (zob. pkt 22). Okoliczności niecierpiące zwłoki wynikają z faktu, że rząd grecki podpisał już umowę dotyczącą projektu w dniu 2 listopada 2004 r., że umowa weszła już w życie, że procedury oceny i wdrożenia przedmiotowego projektu już się rozpoczęły i postępują bardzo szybko, a także że poniesiono już związane z projektem koszty. Upływ czasu pociągnie za sobą koszty i postępowania, które naruszą prawa osób prywatnych. Utworzenie składowiska w Skalistiri będzie mieć wpływ na wartość nieruchomości majątku gminy i pozbawi ją, a także jej mieszkańców, w tym skarżących, możliwości użytkowania wielu hektarów gruntu w celu utworzenia infrastruktury sportowej i kulturalnej (zob. pkt 18 powyżej).

- 26 Skarżący twierdzą, że przywrócenie poprzedniej sytuacji będzie szczególnie trudne, a poza tym kosztowne. Ponoszone ryzyko jest nieuchronne, tak więc zachodzi sytuacja niecierpiąca zwłoki.
- 27 Komisja uznaje, że nie zachodzi przesłanka dotycząca pilnego charakteru.
- 28 W pierwszej kolejności zawieszenia wykonania spornej decyzji nie można uznać za niezbędne dla uniknięcia powoływanej szkody. Po pierwsze, składowisko w Ano Liosia działa od 1950 r., a współfinansowanie projektu dotyczącego zastąpienia tego obiektu przez nowe składowisko, leżące poza granicami gminy, nie może zostać uznane za pogarszające istniejącą sytuację, a tym bardziej za okoliczność niecierpiącą zwłoki.
- 29 Po drugie, rzekoma szkoda nie jest następstwem spornej decyzji, która jest decyzją o współfinansowaniu, ale greckich decyzji krajowych, czyli planu regionalnego i ostatecznego wyboru Skalistiri przez władze greckie. Zawieszenie wykonania spornej decyzji nie pozwoli zatem na uniknięcie rzekomej szkody.

- 30 Po trzecie, skarżący mieli możliwość zaskarżenia krajowych aktów przed sądami krajowymi. Możliwość ta, z której według informacji Komisji skorzystali, pozbawiła niniejsze postępowanie dotyczące środka tymczasowego wszelkich cech pilnego charakteru.
- 31 Po czwarte, rzekoma szkoda nie może zostać uznana za nieuchronną, ponieważ zarzucane następstwa gospodarcze, zdrowotne i środowiskowe są według Komisji nieprecyzyjne, bezpodstawne i dotyczą nieokreślonej przyszłości. Przeciwnie, brak okoliczności niecierpiących zwłoki jest oczywisty, zważywszy, że sporna decyzja nakazuje poszanowanie wszystkich warunków dotyczących ochrony środowiska i zezwala Komisji sprawować nadzór, w szczególności poprzez możliwość zawieszenia finansowania w przypadku złamania przedmiotowych zobowiązań.
- 32 W drugiej kolejności Komisja podnosi, że nie przedstawiono dowodów na zaistnienie poważnej i nieodwracalnej szkody.
- 33 Powoływana szkoda, czyli degradacja środowiska naturalnego, gospodarcza i społeczna, a także wpływ tych zjawisk na wartość gruntów, jest niejasna i hipotetyczna.
- 34 Szkoda polegająca na obniżeniu wartości gruntów w gminie nie jest według orzecznictwa ani poważna, ani nieodwracalna. W każdym razie nastąpiła już w następstwie sytuacji istniejącej od 1950 r. Szkoda polegająca na uniemożliwieniu użytkowania gruntów gminnych, które mogłyby zostać przekształcone na potrzeby działalności rekreacyjnej i sportowej, jest czysto hipotetyczna. Ponadto istniejąca sytuacja już teraz uniemożliwia przeznaczenie tych terenów do takiego celu.

- 35 Szkada wynikająca z negatywnych skutków spornej decyzji dla środowiska naturalnego i zdrowie osób fizycznych, w tym skarżących, jest niejasna, hipotetyczna i nie została udowodniona. Skarżący nie wyjaśnili, w jaki sposób sporna decyzja przyczynia się do pogorszenia istniejącej sytuacji, która jest bardzo trudna ze względu na przepełnienie istniejącego składowiska. Komisja twierdzi, że przeciwnie, sporna decyzja doprowadzi do uregulowania istniejących problemów i pozwoli na zapewnienie poszanowania wszelkich warunków dotyczących ochrony środowiska naturalnego.

Odnośnie do wyważenia interesów

- 36 Komisja podkreśla, że w każdym razie poszanowanie interesów wszystkich mieszkańców Attyki i ochrona środowiska naturalnego w regionie, zgodnie z prawem wspólnotowym, a w szczególności z dyrektywą 75/442 i z planem regionalnym, jednoznacznie przeważa nad interesem jednej gminy z kilkoma tysiącami mieszkańców. Zawieszenie wykonania decyzji pociągnęłoby za sobą dodatkowe opóźnienia oraz przepełnienie istniejącego składowiska, które miałyby katastrofalne skutki. Komisja podnosi, że istniejąca sytuacja jest tak trudna, że już wniosła skargę mającą na celu stwierdzenie, że Republika Grecka uchybiła swym zobowiązaniom w dziedzinie środowiska naturalnego (zawisła sprawa C-502/03 Komisja przeciwko Grecji, Dz.U. C 47 z 2004 r., str. 15), tak by została przywrócona zgodność z prawem, a więc w celu, do którego dążą także władze greckie za pośrednictwem planu krajowego, w którym zapisano utworzenie nowego składowiska w Skalistiri, współfinansowanego przez Fundusz Spójności na podstawie spornej decyzji.

Ocena sędziego orzekającego w przedmiocie środka tymczasowego

Uwagi wstępne dotyczące dopuszczalności

- 37 Należy w pierwszej kolejności przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem przesłanki przewidziane w art. 104 § 2 regulaminu stawiają wymóg, aby istotne

elementy faktyczne i prawne, na jakich opiera się wniosek, wynikały w sposób spójny i zrozumiały z samego treści wniosku o zastosowanie środka tymczasowego (zob. postanowienie prezesa Sądu z dnia 7 maja 2002 r. w sprawie T-306/01 R Aden i in. przeciwko Radzie i Komisji, Rec. str. II-2387, pkt 52 oraz postanowienie prezesa Sądu z dnia 10 listopada 2004 r. w sprawie T-303/04 R European Dynamics przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. II-3889, pkt 63 i 64).

38 W takich okolicznościach należy stwierdzić, że — jak słusznie podkreśla Komisja — wniosek zawiera niewiele elementów pozwalających sędziemu orzekającemu w przedmiocie środka tymczasowego ocenić, czy *prima facie* zastosowanie wnioskowanego środka jest uzasadnione. Jednakże, pomimo skrótowości i niejasnej prezentacji, wniosek zawiera szereg zarzutów i argumentów zmierzających do ustalenia, że przesłanki dotyczące zaistnienia *fumus boni juris* oraz pilnego charakteru zostały spełnione, co pozwoliło Komisji w sposób użyteczny przedstawić uwagi, a sędziemu orzekającemu w przedmiocie środka tymczasowego je ocenić. W tych okolicznościach nie można orzec, że wniosek powinien zostać odrzucony jako niedopuszczalny z powodu niespełnienia wymogów zawartych w art. 104 § 2 regulaminu.

39 W kwestii argumentów Komisji dotyczących niedopuszczalności wniosku z powodu wyraźnego braku dopuszczalności sporu głównego należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem w ramach postępowania w przedmiocie zastosowania środków tymczasowych nie należy dokonywać analizy dopuszczalności skargi złożonej w postępowaniu głównym, by nie przesądzać o wyniku postępowania głównego. Niemniej jednak w sytuacji, w której — jak to ma miejsce w niniejszej sprawie — zarzuca się oczywistą niedopuszczalność skargi w postępowaniu głównym, na podstawie której złożono wniosek o zastosowanie środków tymczasowych, może się okazać, że konieczne jest ustalenie występowania pewnych elementów, które pozwalają *prima facie* stwierdzić, że skarga jest dopuszczalna (postanowienie prezesa Sądu z dnia 15 lutego 2000 r. w sprawie T-1/00 R Hölzl i in. przeciwko Komisji, Rec. str. II-251, pkt 21 i postanowienie z dnia 10 lutego 2005 r. w sprawie T-291/04 R Enviro Tech Europe i Enviro Tech International przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. II-475, pkt 61).

- 40 W niniejszej sprawie, w świetle dowodów przedstawionych sędziemu orzekającemu w przedmiocie środka tymczasowego, należy wyrazić poważne wątpliwości co do możliwości, by sporna decyzja dotyczyła skarżących w sposób bezpośredni i indywidualny.
- 41 Po pierwsze, skarżące osoby fizyczne, które nie są adresatami spornej decyzji, powinny wykazać, że wspomniana decyzja dotyczy ich ze względu na szczególne dla nich cechy charakterystyczne lub na sytuację faktyczną, która odróżnia je od wszelkich innych osób i w związku z tym indywidualizuje w sposób podobny jak adresata decyzji (wyrok Trybunału z dnia 15 lipca 1963 r. w sprawie 25/62 Plaumann przeciwko Komisji, Rec. str. 197, 223 oraz wyrok z dnia 25 lipca 2002 r. w sprawie C-50/00 P Unión de Pequeños Agricultores przeciwko Radzie, Rec. str. I-6677, pkt 36).
- 42 Z kolei, jak to podkreśla Komisja, sytuacja skarżących przypomina *prima facie* sytuację skarżących w sprawie Greenpeace. W wyroku w tej sprawie Trybunał orzekł, że jeżeli szczególna sytuacja osób fizycznych nie została uwzględniona podczas wydawania decyzji, to decyzja ta, której adresatem jest państwo członkowskie i która ma na celu przyznanie dofinansowania do budowy dwóch elektrowni z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, nie dotyczy ich indywidualnie (wyrok w sprawie Greenpeace, pkt 28).
- 43 Podobnie gmina Ano Liosia powinna przynajmniej *prima facie* udowodnić na podstawie okoliczności faktycznych, iż sporna decyzja dotyczy jej z racji pewnych okoliczności faktycznych, które są dla niej charakterystyczne w porównaniu z innymi podmiotami, w tym także, w niniejszym przypadku, w porównaniu z innymi gminami Attyki, w szczególności gminą Fyli, na której obszarze znajduje się nowe składowisko (zob. podobnie postanowienie Prezesa Sądu z dnia 7 lipca 2004 r. w sprawie T-37/04 R Região autónoma dos Açores przeciwko Radzie, Zb.Orz. str. II-2153, pkt 112 i 120 oraz powoływane orzecznictwo).

- 44 Ponadto zarówno w przypadku skarżącej gminy, jak i osób fizycznych w niniejszym wniosku, w sprawie podnoszona jest kwestia dopuszczalności, w szczególności co do kryterium, zgodnie z którym akt musi dotyczyć skarżącego bezpośrednio. Z utrwalonego orzecznictwa wynika, że zaskarżony akt wspólnotowy dotyczy skarżącego bezpośrednio, jeżeli wywiera bezpośrednie skutki na jego sytuację prawną, a poza tym nie dopuszcza żadnej uznaniowości po stronie adresatów zobowiązanych do jego wykonania, co musi mieć charakter czysto automatyczny i wynikać wyłącznie z przepisów wspólnotowych, bez potrzeby stosowania innych przepisów pośrednich (wyrok Trybunału z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie C-386/96 P Dreyfus przeciwko Komisji, Rec. str. I-2309, pkt 43 oraz powołane tam orzecznictwo, a także postanowienie Sądu z dnia 15 marca 2004 r. w sprawie T-139/02 Institouto N. Avgerinopoulou i in. przeciwko Komisji, Rec. str. II-875, pkt 62 i powoływane orzecznictwo).
- 45 W niniejszym przypadku sporna decyzja jest decyzją o współfinansowaniu projektu, który został wybrany przez władze greckie w drodze krajowych ustaw i decyzji administracyjnych. Jak podkreśla Komisja, wynika z tego, że wspólnotowe dofinansowanie przyznane projektowi budowy nowego składowiska w Skalistiri przyczynia się do jego realizacji tylko w sposób pośredni. Z zebranej dokumentacji wynika, że zważywszy na trudną sytuację działającego składowiska w Ano Liosia, władze greckie, wedle wszelkiego prawdopodobieństwa, byłyby zmuszone do utworzenia nowego składowiska niezależnie od przyznanego dofinansowania wspólnotowego. W każdym razie władze greckie wybrały miejscowość Skalistiri, zanim jeszcze Komisja podjęła decyzję o współfinansowaniu projektu. Wreszcie należy podnieść, że z zebranej dokumentacji prima facie nie wynika, żeby sporna decyzja nie pozostawiała władzom greckim odpowiedzialnym za wdrożenie projektu żadnej uznaniowości (zob. ww. postanowienie w sprawie Institouto N. Avgerinopoulou i in. przeciwko Komisji, pkt 68–70).
- 46 W takiej sytuacji nie można wykluczyć, że sędziowie orzekający w sprawie głównej dojdą do wniosku, iż to decyzja władz greckich jako jedyna posiada cechy mogące, w określonym przypadku, naruszać prawo do czystego środowiska, na które powołują się skarżący, i że w konsekwencji sporna decyzja dotycząca wspólnotowego współfinansowania projektu może mieć na to prawo wpływ tylko pośredni (zob.

podobnie wyrok w sprawie Greenpeace, pkt. 30 i 31 oraz ww. postanowienie w sprawie Institouto N. Avgerinopoulou i in. przeciwko Komisji, pkt 70).

47 Nawet jeśli, zważywszy na argumenty stron na tym etapie postępowania, należy powziąć poważne wątpliwości co do możliwości, by sporna decyzja dotyczyła skarżących w sposób bezpośredni i indywidualny, sędzia orzekający w sprawie środka tymczasowego uznaje, że w niniejszych okolicznościach nie ma konieczności dalszego badania dopuszczalności *prima facie* skargi o stwierdzenie nieważności. Skarżący nie wykazali bowiem, że istnieją okoliczności niecierpiące zwłoki, które uzasadniałyby zastosowanie środków tymczasowych z powodów przedstawionych poniżej.

W przedmiocie pilnego charakteru

48 Z utrwalonego orzecznictwa wynika, że oceny pilnego charakteru wniosku o zastosowanie środków tymczasowych należy dokonywać w świetle ustalenia, czy zastosowanie takich środków jest konieczne, by nie dopuścić do poniesienia przez wnioskodawcę dotkliwej i nieodwracalnej szkody (postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 6 lutego 1986 r. w sprawie 310/85 R Deufil przeciwko Komisji, Rec. str. 537, pkt 15, oraz postanowienie prezesa Sądu z dnia 30 czerwca 1999 r. w sprawie T-13/99 R Pfizer Animal Health przeciwko Radzie, Rec. str. II-1961, pkt 134).

49 To na wnioskodawcy ciąży obowiązek wykazania, że nie jest możliwe oczekiwanie przez niego na rozstrzygnięcie sprawy w postępowaniu głównym bez poniesienia tego rodzaju szkody (postanowienie prezesa Trybunału z dnia 8 maja 1991 r. w sprawie C-356/90 R Belgia przeciwko Komisji, Rec. str. I-2423, pkt 23, oraz postanowienie prezesa Sądu z dnia 15 listopada 2001 r. w sprawie T-151/01 R Duales System Deutschland przeciwko Komisji, Rec. str. II-3295, pkt 187).

50 Nie ma potrzeby wykazywania, że szkoda jest nieunikniona, wystarczy, że można ją przewidzieć z dostatecznym prawdopodobieństwem, zwłaszcza jeśli jej wystąpienie zależy od jednoczesnego wystąpienia szeregu okoliczności. Jednak skarżący obowiązani są udowodnić okoliczności, na których opierają swoje twierdzenia o prawdopodobieństwie wystąpienia tego rodzaju dotkliwej i nieodwracalnej szkody [postanowienia prezesa Trybunału z dnia 14 grudnia 1999 r. w sprawie C-335/99 P (R) HFB i in. przeciwko Komisji, Rec. str. I-8705, pkt 67 i z dnia 12 października 2000 r. w sprawie C-278/00 R Grecja przeciwko Komisji, Rec. str. I-8787, pkt 15].

51 W tym względzie należy stwierdzić, jak podkreśla słusznie Komisja, że powoływana przez skarżących szkoda — w postaci degradacji środowiska naturalnego, negatywnych skutków, jakie będzie mieć na zdrowie, utratę wartości terenów na obszarze gminy, przeszkodę dla niej w przeznaczeniu pewnych obszarów na różnorodną działalność społeczną — jest niejasna, hipotetyczna i nieudowodniona. Tak niepewna szkoda nie uzasadnia zarządzenia wnioskowanego zawieszenia (zob. postanowienia prezesa Trybunału z dnia 15 czerwca 1987 r. w sprawie 142/87 R Belgia przeciwko Komisji, Rec. str. 2589, pkt 25 i z dnia 16 lipca 1993 r. w sprawie C-296/93 R Francja przeciwko Komisji, Rec. str. I-4181, pkt 26; postanowienie prezesa Sądu z dnia 10 listopada 2004 r. w sprawie T-316/04 R Wam przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. II-3917, pkt 31).

52 W szczególności we wniosku nie przedstawiono żadnych dowodów dotyczących wpływu wykonania spornej decyzji na zdrowie skarżących i w ogóle na mieszkańców Ano Liosia. Podobnie wystarczy stwierdzić, że zarzuty dotyczące degradacji środowiska naturalnego są niejasne i nie zostały udowodnione. Skarżący ograniczyli się do przedstawienia ogólnie sformułowanych skarg, tak jak pokazują to argumenty powołujące się na fakt, że miejscowość Skalistiri jest obszarem objętym całkowitą ochroną lub zalesionym, albo w argumentach, zgodnie z którymi miejscowość Ano Liosia zostanie skazana na przyjmowanie dodatkowego ładunku odpadów, przekraczającego ilość zakładaną w planie regionalnym, a wszystkie te twierdzenia nie zostały poparte dowodami lub bardziej szczegółowymi wyjaśnieniami. Zatem skarżący ograniczyli się do zgłoszenia skarg na utworzenie nowego składowiska w pobliżu Ano Liosia, ale nie wyjaśnili, dlaczego konkretne skutki mogłyby okazać się negatywne dla środowiska, a tym bardziej powodować poważną i nieodwracalną

szkodę. W zakresie, w jakim sporna decyzja powołuje się na fakt, że szczegółowe warunki ochrony środowiska w odniesieniu do utworzenia nowego składowiska zostały zatwierdzone (zob. w szczególności pkt 12 załącznika do spornej decyzji i decyzję zatwierdzającą) i biorąc pod uwagę, że zgodnie z analizą ESDKNA miejscowość Skalistiri jest odpowiednia do tego celu (analiza ESDKNA, str. 16–18 oraz str. 23), to do skarżących należy dostarczenie elementów mogących podważyć tę analizę i przedstawienie wyjaśnienia, w jaki sposób powołana decyzja może spowodować zarzucaną szkodę, czego w żadnym razie nie uczynili.

53 Przeciwnie, skarżący przyznali, że składowisko Ano Liosia działa od kilkudziesięciu lat w trudnych warunkach i już przyczyniło się do stworzenia problemów dla gminy i jej mieszkańców, a wniosek nie wyjaśnia, w jaki sposób istniejąca sytuacja może ulec pogorszeniu, ani jak sytuacja istniejąca od wielu lat może stanowić okoliczność niecierpiącą zwłoki uzasadniającą natychmiastowe zawieszenie spornej decyzji.

54 Jeśli chodzi o uniemożliwienie użytkowania przez gminę niektórych terenów do celów działalności rekreacyjnej, społecznej, kulturalnej i sportowej, zarzuty skarżących są hipotetyczne. Jak podkreślają sami skarżący, kwestia ta dotyczy planów rozwoju w przyszłości. Ponadto wniosek nie określa w sposób konkretny tych planów i nie wyjaśnia, w jaki sposób wynikająca szkoda może stać się poważna i nieodwracalna. Takie okoliczności nie niosą ryzyka powstania aktualnej szkody, ale ryzyko przyszłe, niepewne i przypadkowe (postanowienie prezesa Sadu z dnia 13 maja 1993 r. w sprawie T-24/93 R CMBT przeciwko Komisji, Rec. str. II-543, pkt 34 oraz powoływane orzecznictwo).

55 W kwestii obniżki cen gruntów — poza tym, że szkoda, polegająca na stracie finansowej co do zasady nie może być traktowana jako szkoda poważna i nieodwracalna (ww. postanowienie w sprawie Enviro Tech Europe i Enviro Tech International przeciwko Komisji, pkt 74 oraz powoływane orzecznictwo) — skarżący nie wyjaśniają, w jaki sposób sporna decyzja może przyczynić się do powstania takiej szkody. Przeciwnie, skarżący przyznają, że istniejąca sytuacja już od 1950 r. przyczyniała się do obniżki cen gruntów w gminie.

- 56 Należy wreszcie stwierdzić, że w kwestii nieodwracalnego charakteru rzekomej szkody skarżący ograniczyli się do sformułowania ogólnego zarzutu, zgodnie z którym przywrócenie poprzedniej sytuacji byłoby szczególnie utrudnione, a poza tym kosztowne, bez jednoczesnego uzasadnienia takiego zarzutu.
- 57 Z powyższego wynika, że skarżący nie dostarczyli informacji, które mogłyby sędziemu orzekającemu w sprawie zastosowania środka tymczasowego umożliwić stwierdzenie, że rzekoma szkoda ma charakter poważny i nieodwracalny, lub uznać, że rzekoma szkoda jest pewna i nieuchronna w rozumieniu orzecznictwa.
- 58 Ponadto należy podkreślić, że skarżący nigdzie nie udowodnili, że wnioskowane środki tymczasowe są niezbędne, aby zapobiec powstaniu poważnej i nieodwracalnej szkody.
- 59 Fakt, że rząd grecki podpisał już umowę dotyczącą projektu w dniu 2 listopada 2004 r., że umowa weszła już w życie, że procedury oceny i wdrożenia przedmiotowego projektu już się rozpoczęły i postępują bardzo szybko, a także że poniesiono już związane z projektem koszty, są informacjami, które nie dowodzą same w sobie zaistnienia okoliczności niecierpiących zwłoki uzasadniających zarządzenie zawieszenia wykonania spornej decyzji.
- 60 W pierwszej kolejności, jak słusznie podkreśla Komisja, możliwość zaskarżenia aktów krajowych stanowi bardziej właściwy i adekwatny środek dla ochrony interesów skarżących. W efekcie należy stwierdzić, że pozbawia to niniejszy wniosek charakteru pilnego (zob. podobnie ww. postanowienie w sprawie Região autónoma dos Açores przeciwko Radzie, pkt 162 i powołane tam orzecznictwo oraz postanowienie prezesa Sądu z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie T-34/02 R B przeciwko Komisji, Rec. str. II-2803, pkt 93).

- 61 W drugiej kolejności należy stwierdzić, że sporna decyzja pozwala Komisji na zawieszenie finansowania w przypadku naruszenia projektu dotyczącego ochrony środowiska naturalnego (załącznik I do spornej decyzji, pkt 12). W sytuacji, w której Komisja ma możliwość, a nawet obowiązek, sprawdzić, czy realizacja projektu nie powoduje zagrożenia dla środowiska, a w razie potrzeby nałożyć karę w postaci wstrzymania dofinansowania (załącznik III do spornej decyzji, pkt 4), należy stwierdzić, że nie zachodzą okoliczności niecierpiące zwłoki wynikające z konieczności ochrony środowiska naturalnego (zob. podobnie ww. postanowienie w sprawie Região autónoma dos Açores przeciwko Radzie, pkt 183 i 184 oraz powoływane orzecznictwo).
- 62 Ostatecznie zaś wątpliwa jest konieczność zawieszenia wykonania spornej decyzji w sytuacji, gdy skarżący nie udowodnili, zważywszy na fakt, że władze greckie wybrały już Skalistiri jako miejsce utworzenia nowego składowiska oraz — jak zresztą wykazali skarżący — podjęły wszelkie decyzje umożliwiające rozpoczęcie realizację projektu, że zawieszenia wykonania tej decyzji, która dotyczy współfinansowania, z pewnością odniesie skutek w postaci zmiany obecnej sytuacji i zapobiegnie powstaniu szkody (zob. podobnie ww. postanowienie w sprawie European Dynamics przeciwko Komisji, pkt 66, 69 i 70).
- 63 W tych okolicznościach należy uznać, że materiał dowodowy nie pozwala na stwierdzenie w sposób wymagany prawem, że w przypadku braku zastosowania środka tymczasowego skarżący odniosą poważną i nieodwracalną szkodę.
- 64 Z powyższego wynika, że skarżący nie udowodnili spełnienia przesłanek dotyczących pilnego charakteru. Z tego względu wniosek o zastosowanie środka tymczasowego powinien zostać odrzucony bez konieczności orzekania co do jego dopuszczalności ani badania, czy inne przesłanki zastosowania środków tymczasowych zostały spełnione.

Z powyższych względów

PREZES SĄDU

postanawia:

- 1) **Wniosek o zastosowanie środka tymczasowego zostaje odrzucony.**
- 2) **Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.**

Sporządzono w Luksemburgu, w dniu 23 maja 2005 r.

Sekretarz

H. Jung

Prezes

B. Vesterdorf